

IAN MCEWAN

VISĂTORUL

Traducere din limba engleză și note
de Dana Crăciun

POLIROM
2019

CUPRINS

<i>Prefață</i>	9
<i>Să-l cunoaștem pe Peter</i>	13
<i>Capitolul 1. Păpușile</i>	27
<i>Capitolul 2. Motanul</i>	47
<i>Capitolul 3. Crema invizibilă</i>	72
<i>Capitolul 4. Bătăușul</i>	87
<i>Capitolul 5. Hoțul</i>	105
<i>Capitolul 6. Bebelușul</i>	126
<i>Capitolul 7. Adultul</i>	148

Peter îngenunche lângă mama lui. Aceasta murmură somnoroasă ceva.

— Trebuie să ai grijă să nu te ardă soarele, mami, spuse Peter amabil. Vrei să te dau cu cremă pe spate?

Viola Fortune mormăi ceva care aducea cu un da. Peter scoase cutiuța. Îi era greu să deșurubeze capacul fără degetul arătător. Își trase pe mână mănușa desperecheată pe care o culesese când trecuse prin bucătărie. Spatele alb al mamei lui strălucea în lumina soarelui. Totul era pregătit.

În mintea lui, Peter nu se îndoia nici un pic că își iubește mama din tot sufletul și că, la rîndul ei, și ea îl iubește. Îl învățase cum să facă singur caramelle și cum să scrie și să citească. Sărise o dată cu parașuta dintr-un avion și stătea cu el acasă ca să-l îngrijească atunci când era bolnav. Era singura mamă din cîte știa el care putea sta în cap fără să se sprijine. Dar Peter se hotărîse deja, iar ea trebuia să dispară. Scoase niște cremă rece cu vârful degetului înmănușat. Mănușa nu dispăru. Magia nu părea să funcționeze decît pe

țesut viu. Lăsă crema să cadă chiar pe mijlocul spatelui mamei sale.

— Ah, oftă ea fără prea mult entuziasm. E foarte rece.

Peter începu să întindă crema uniform, iar mama sa începu imediat să dispară. A existat un moment neplăcut, cînd capul și picioarele îi erau încă pe iarbă, fără nimic care să le unească. Peter se grăbi să-i întindă alifia și peste cap și glezne.

Dispăruse. Gazonul unde stătuse întinsă era turtit, dar chiar în timp ce Peter privea, firele de iarbă se ridicau deja.

Peter se duse cu cutiuța albastră lîngă tatăl lui.

— Te arde soarele, tati, spuse Peter. Vrei să te dau cu cremă?

— Nu, spuse tatăl lui fără să deschidă ochii.

Dar Peter scosese deja o cantitate mare de cremă și o întindea pe umerii tatălui său. Să fie clar: cu excepția mamei lui, Peter nu iubea pe nimeni așa de mult cum își iubea tatăl. Și era limpede ca lumina zilei că, la rîndul lui, și tatăl său îl iubea. Thomas Fortune mai avea încă în garaj motocicletă de 500 centimetri

cubi (alt obiect care nu putea fi aruncat) și-l scotea pe Peter la plimbare cu ea. Îl învățase cum să fluiere, cum să-și lege șireturile într-un fel aparte și cum să arunce pe cineva peste umăr. Dar Peter se hotărîse deja, iar tatăl său trebuia să dispară. De data asta a întins crema de la picioare spre cap în mai puțin de un minut și pe iarbă n-au mai rămas decît ochelarii de citit ai lui Thomas Fortune.

Nu mai rămînea decît Kate. Aceasta stătea satisfăcută pe burtă, între cei doi părinți invizibili. Peter se uită în cutiuță. Mai rămăsese chiar cît trebuia pentru o persoană mai mică. I-ar fi luat ceva mai mult timp să recunoască faptul că-și iubea sora. O soră era pur și simplu *acolo*, fie că voiai sau nu. Dar îi plăcea să se joace cu ea cînd era binedispusă, avea genul de față care te făcea să stai de vorbă cu ea și probabil că era adevărat că, indiferent ce-ar fi fost, o iubea, așa cum îl iubea și ea pe el. Totuși Peter se hotărîse deja, iar Kate trebuia să dispară.

Știa că ar fi fost o greșeală s-o întrebe pe Kate dacă voia s-o dea cu cremă pe spate. Ar

fi bănuit imediat că-i ceva necurat la mijloc. Pe copii era mai greu să-i prostesti decît pe adulți. Își trecu degetul pe fundul cutiei și tocmai era pe punctul de a pune pe Kate un strop de cremă, cînd ea deschise ochii și îi văzu mîna înmănușată.

— Ce faci? țipă Kate.

Sări în sus, îl lovi pe Peter peste braț și astfel crema ce fusese destinată spatelui ajunse să-i aterizeze pe cap. Acum era în picioare, scărpinîndu-se în creștet.

— Mami, tati, a pus ceva unșuros pe mine! se tîngui ea.

— Of, nu! spuse Peter.

Capul și mîinile lui Kate dispăreau. Iar acum alerga în jurul grădinii ca o găină fără cap, dînd din brațele scurtate. Ar fi țipat ca din gură de șarpe dacă ar mai fi avut cu ce. Ce groaznic! se gîndi Peter și o porni după ea.

— Kate! Ascultă-mă! Oprește-te!

Dar Kate nu mai avea urechi. Continua să alerge în cercuri din ce în ce mai mari, pînă ce se izbi de zidul grădinii și ricoșă înapoi în brațele lui Peter. Ce familie! se gîndi el în

timp ce întindea ultimele rămășițe de cremă invizibilă peste Kate. Și ce ușurare când în cele din urmă dispăru și ea și în grădină se lăsă liniștea.

Mai întâi voia să fie ordine. Adună gunoiul de pe gazon și îl aruncă la tomberon – inclusiv ceainicul, cănile și toate celelalte, făcând astfel economie la spălat. De-acum înainte casa va fi gospodărită eficient. Se duse la el în cameră cu un sac mare de plastic și îl umplu cu tot felul de lucruri ce nu păreau a fi la locul lor. A considerat gunoi tot ce-i fusese lăsat în cale: hainele de pe jos, jucăriile de pe pat, perechile de pantofi în plus. A patrulet prin casă, strângând lucrurile împrăștiate, ce creau impresia de dezordine. Cu dormitoarele surorii și părinților săi a rezolvat problema închizând pur și simplu ușile. Camera de zi a despuiat-o de toate pernele, ornamentele, fotografiile înrămate și cărțile. În bucătărie a golit rafturile de farfurii, cărți de bucate și borcane cu murături dezgustătoare. La sfârșitul după-amiezii, când își termină treaba, la tomberon erau aliniați unsprezece saci de gunoi.

Și-a făcut cina: un sandvici cu zahăr. După aceea a aruncat farfuria și cuțitul la gunoi. Apoi s-a plimbat prin casă, admirînd camerele goale. Acum putea în sfîrșit să gîndească limpede, acum putea în sfîrșit să înceapă să-și inventeze invențiile – asta de îndată ce va găsi un creion și o foaie curată de hirtie. Problema era că obiectele de genul creioanelor, care zăcuseră împrăștiate, erau, probabil, într-unul din cei unsprezece saci de lîngă tomberon. Nu contează. Înainte să înceapă munca serioasă, se va relaxa cîteva minute în fața televizorului. În familia Fortune televizorul nu era interzis, dar nici încurajat. Rația zilnică era de o oră. Doamna și domnul Fortune erau convinși că mai mult de-atît ar fi dăunat creierului. N-aveau nici o dovadă științifică pentru această teorie. Era ora șase după-amiaza cînd Peter s-a așezat în fotoliu, cu un litru de limonadă, un kilogram de caramele și un pandișpan lîngă el. În seara aceea s-a uitat la porția de programe TV pe o săptămîină. Era trecut de unu noaptea cînd s-a ridicat în picioare, împleticindu-se, și a pornit-o împiedicat pe holul întunecat.